

България
изгражда

МИСЛОВА ЦЕНТРАЛА.

НОВИТЕ ПОЛОЖЕНИЯ В ЖИВОТА

12 Година

46 Лекция на Общия клас
2.VIII.1938 г. Сряда 5 ч-с-

Изгрев София

НОВИТЕ ПОЛОЖЕНИЯ ВЪ ЖИВОТА.

1а

МИСЛОВАТА ЦЕНТРАЛА.

Добрата молитва.
Ще говоря върху новите положения въ живота. Има стари положения, които не са научни. Въ отдалените хора, тъкмо остават като карма. Кармата е обяснение на старите положения, неустановените, неизвадена поука. Тъкмо образуват човешката карма, или кармата на всички индивиди. Неговите страдания и неговите благувания зависят от тия стари положения, които са създадали извънчестни възможности и които човекът не е използвал. Аз искамъ въ вашия ум да остане една ясна представа, какво нѣщо е човекът. Казва нѣкой: азъ съм човекъ. Може да казва така, но човекъ е туй, което мисли. Тръбва да се определи посоката на мисълта. Да мисли човекъ той тръбва да има седем качества, които определятъ неговата мисъл. Азъ сега нѣма да говоря за тѣхъ. Седемъ качества има, ако тъкмо не съществуватъ въ човешкия умъ, то човекъ не е човекъ, не се проявява. Слѣдователно, може да липсватъ не седемъ качества, може да липсватъ нѣкога нѣколко, но достатъчно е да липсватъ нѣколко качества, за да се създадатъ редъкъ страдания въ живота, редъкъ недасти въ живота. Човекъ може да пита, защо се е случило това страдание. Може да се обясни и разумно може да се обясни. Твой като сега ги обясняватъ, то не е обяснение, тъкмо създаватъ по-голями противоречия. Новите положения това са нови възможности, които идатъ въ света, които тръбва да се използватъ. Има една опасност, че щомъ дойдете въ новите положения, вие се страхуете пакъ къмъ старите, казвате: какъ живѣемъ? - Ще живѣете пакъ по същия начинъ. Новите положения изискватъ съвсемъ друго. Ако ще повтаряте старата история, то ^{е пакъ} не е нова история. Ще напишешъ същата история. Да имашъ едно нѣщо седетъ ли пъти и сто пъти, прогресъ нѣма. Запримѣръ едно изречение може да го пишете да напишете буквата А веднажъ, дважъ пъти, три пъти, четири пъти, може да я научите да я пишете много кусаво, но ще дойдете до едно положение, тръбва да минете А-то въ български, ако искате да знаете, съ човекъ застаналъ на краката си, готовъ да тръгне на нѣкъде. Това е А-то. Запримѣръ азъ е малко произволно, да ви обясна съвпадението. З-то въ дадения случай е отворенъ кръгъ, разтворено съмъ, пуснато въ земята, разчулува се и отъ тази страна излиза единъ кънъ. И тогава имамъ котва или чингелъ, съ който може да се извади нѣщо. Първата буква А е почти същия знакъ като З, полонината отъ кръга. Чингелчето е посоката вече. Кръгът е затворенъ отзадъ, има нѣщо, което човекъ взелъ съ себе си и го носи. Чингелчето на А, е посоката на

вижението на човека. Ти не може да бъдеш азъ, ако нямаш посока. Казвашта
зъ. Ти определяш посоката на живота. Всички човеки, който има опредълена
посока, той има азъ. Животните нямат азъ, защото нямат посока. Едно животно
задо пасе? То ходи и казва: съдба е това. Когато вие казвате: съдба, вие сте
в положението на животно. Казвате: тръбва да се живе. Вие сте в положение
на едно растение. Когато казвате: човекъ тръбва да се вълнува. Вие сте
в положението на водата. Морето се вълнува. Казвате: вътъръ го въе. Вие сте
в положението на вътъра. Само вътърътъ въе. Външето е качество на вътъра.
Вълнуването е качество на водата. Растенето е качество на растенията. Какво
е що е мисълта? Качество на човека е неговата мисъл. Сега ние няма да се
пущаме във метафизическите работи. Казватъ: когато нъщо е метафизическо, то
е с реално. Не, но е извън човешкото съзнание. Може да се говори за нъщо,
оето не може да видиш. Тогава не може да си представиш въображаемото. За
примъръ, не може да си представиш, какво нъщо е човешкия умъ. Не може да си
представиш ~~нищото~~ какво нъщо е човешкия умъ. Ти може да мислиш въ
еговите проявления, но въ същината не може да напишеш ума. Понеже да опишеш
умъ, то значи да го ~~нищото~~ обгърнеш. И си умъ, ти не може да обгър-
ши себе си.

Казвамъ: имате права линия. Колко качества има правата линия?
Правата линия има двъ качества: може да бъде дълга и може да бъде къса. Но
ти не може да бъде по-дълга, отколкото тръбва и не може да бъде по-кра-
са отколкото е. Тя е еднакво къса, тя влиза на дължина въ одно поле, ко-
то е широко. Тя има и широчина. Линията има въ широчината си и дължина. По-
какво се отличава тогава широчината ~~нищото~~ дългата линия туй е правата линия, тя няма
каква широчина, но крие въ себе си възможност за широчина. Ако турите
прави линии въ една и съща посока, вие ще образувате широчина. Казваме
широчина на мисълта. Тогава по какво се отличава дебелината на единъ пред-
тъ? Всичка дебелина може да расте въ двъ посоки: нагоръ и надолу. Въ дебели-
ната може да има дебелина и височина. Нъкой пътъ казватъ: дълбоко прастране-
во. Подъ дума дебелина, разбираме ~~надолу~~ казваме: дълбочината на небето.
О разбираме небе подъ себе си, то е другъ въпросъ. Има височина надъ наст-
ана какъ градъ съществува ~~нищото~~ надъ настъ. Щомъ казваме дълбочина, ние ще поставиме надъ не-
тъ ~~нищото~~. Съди идзин ~~нищото~~ то, по-високо разсъждаваме. Това небе не е това, което ние разбираме. Сега
отеглятни ~~нищото~~ съ елементи. Всичка мисъл може да бъде праволинейна, когато се движим
единъ посока. Тогава тази идея може да бъде краткосъвременна, или дълговъ-

връмениа. Нѣкои идси дърго връме оставатъ, нѣкои сх кратковръмени. Но че тѣ изчезватъ.

Прѣставете си, че вие сте въединъ свѣтъ, дѣто имате ~~нижни~~ точка. А. Прѣставете си, че ~~нижни~~ прѣсичатъ хиляди кръгове, вация свѣтъ. Прѣставете си, че тия кръгове прѣставляватъ живи свѣтове, тамъ дѣто се прѣсичатъ въ всѣко просичане, въ всѣки вхзелъ въ вашия свѣтъ, че ви хрумнѣ една идея. Но тази идея не е ваша, тя иде отъ единъ свѣтъ извѣвнъ вашия, който прѣсича. И споредъ силитѣ, които дѣйствуваатъ въ този свѣтъ зависи, колко връме ще може да прѣбиде въ вашия умъ. Роди се да кажемъ известна мисълъ, прѣседи нѣколко минути, единъ часъ, или единъ день и срѣдъ туй тази идея въ васъ изчезва, вие не можете да си обяснете откъдъ дошли. Не се знае, идеята изчезнала. Идеята сх като кометитѣ, които прѣсичатъ орбита на земята и послѣ пакъ се изгубватъ въ пространството, може би слѣдъ 10000, 15000 години пакъ да се яди. Казвамъ: нѣкой путь въ васъ ще се явятъ религиозни мисли. Но какъ: това сх отвлѣчени работи. Не, този свѣтъ, дѣто съществува, той свѣтъ на разумни сѫщества, съ известни менталитети. Нѣкой путь тѣ прѣсичатъ нашия свѣтъ и когато го прѣсичатъ, заражда се у хората желания за духовно разбиране. Споредъ възрастъта нѣкои разбиращъ едно, нѣкои разбиращъ друго, всѣки споредъ силитѣ си, които иматъ, тѣ така разбиращъ този духовенъ свѣтъ. Нѣкои ще говоратъ за Бога. Какво нѣщо е Господъ то е неразбрана работа. Господъ прѣставява една идея, Богъ съставява друга идея. Ние нѣкой путь употребяваме думата Господъ и Богъ само да плашимъ хората. Казватъ: ама трѣба да знаешъ, че има Господъ. То както когато казватъ има стражари, има закони, или има стражари, има сѫдии, туй трѣба да знаешъ. Трѣба да знаешъ, че има Господъ. Тогава тази е преста идея. Въ тази синълъ той Господъ е тукъ. Че има Господъ, има. Въ София като идешъ такъвъ Господъ на всѣка улица може да те хване този Господъ. Сега трѣба да имаме една ясна прѣстата за нѣщата. Ако ви прѣстои една задача; вие носите много иѣда, които не са уяснени въ васъ и вие мислите, че сх вашия апримѣръ въ васъ има желание да ядете, казвате: азъ съмъ гладенъ. Но ако останете нѣкой путь самъ, не зная дали тѣ ще ядете, както ако се намѣришъ между хора, които здраво ядатъ, безъ да ти се яде, ти сладко ядешь. Нѣкой путь ако се намѣришъ между болни хора, които една си отварятъ устата и ти започвашъ да ядешъ като тѣхъ. Чай-първо трѣба да имаме ясна прѣстата, какво нѣщо е яденето. Яденето въ сѫщината си, въ сѹята дълбока сѫщина прѣставява една възможност за укрепване за укрепване на живота да се укрепи у насъ живота, ние дишаме. Дишането ще употребите пакъ за живота. Ние ходимъ, движимъ се пакъ ще употребимъ

а да се прояви животът. Може пък да пита: какво нъщо е животът? Какво се подразбира, какво нъщо е животът? Най-първо животът не е нъщо материално, но животът е проявление на една същина по-висока от самия животъ. Животът е проявление на любовта. Какво нъщо е любовта? Любовта е проявление духа. Ти не си разбралъ, какво нъщо е животъ, не си разбралъ, какво нъщо е любовта, искаш да разберемъ, какво е духът ~~на~~ съ идея, която стоят въ насъ същни. Казваме, животъ, любовта, духът и дойдемъ до опредълението: духът води къмъ Бога. Въ еврейската думата Богъ съдържа три принципа. Първата буква означава снова начало, което твори. Второто начало въ думата Бог на еврейски иска туй, което съхранява нѣщата, остава ги да израснатъ. Третото начало е туй, което нази раждане. Слѣдъ туй второто начало пакъ се проявява.

Въ български сумата Богъ, Б-то означава то е началото на нѣщата. Тогава имате О-то, което означава всички възможности. Въ български подъ Богъ разбиратъ туй, което се проявява. У египтяните обаче, тъхното разбиране е съвсъмъ друго. Египтяните съ имали тази идея, тази идея N това е течение, една река, която слизга отъ планински върхъ. Това ние го наричаме И. Това е реката идея. Българинътъ разбира същето, което е също въ земята и изниква. Богъ го наарвва. По материалистическо съвпадение, а египтяните съвпадение е инволюционно въ една жижка материя. Когато дойдете до англичанинътъ, тъ разбиратъ друго. Тъ разбиратъ плода. Какво означава плода. Туй, което дава плодъ за ядене. Господъ е туй, което дава пшеница, хлѣбъ. То е сега едно съвпадение. Българинътъ разбира туй, което е посъщто. Египтянинътъ разбира туй, отъ което излизатъ нѣщата. Англичанинътъ разбира туй, което дава хлѣба. Сега тъ съ три разбирания да идеята на Бога. Но Богъ е нъщо неопредѣлено въ застъпвате дадения случай. Не ~~запомняйте~~ тази същина. ^{не като говорите за Бога, трябва} да разбирате себе си. Вие не отдѣляйте Бога отъ себе си. Себе си вънъ отъ Бога е идея неразбрана. Вие вънъ отъ Бога не съществувате, нѣмате съществуване. Ти когато казвашъ, какво нъщо е Господъ, ти го туришъ вънъ отъ себе си. Ти питашъ: какво нъщо е Господъ? Политай се: какво нъщо си ти. И този въпросъ не го разрѣшавай! Но какво се отличава човѣкъ въ дадения случай о какво се отличава единъ човѣкъ отъ другъ? Запримѣръ, когато нѣкои хора се намиратъ въ ~~единъ сънъ, единъ слушатъ~~ едно събрание, единъ слушатъ, а другъ не може да чуятъ. Какъ ще обяснете това? Единиятъ не може да слуша, като говори, казва: тази работа не ме интересува. Въ каквото и да е събрание ако ~~ти мислишъ и говори онзи сказчикъ, каквото говори, че този сънъ~~

ще те интересува. Но ако и двамата, които слушат едният е ангажиран със своята чувства, ако този сказчик не хвърли нѣкак мисъл, които носят чествствания, речта на сказчика не го интересува. Същественото във едно събрание е чувствата тръбва да дойдат отпослѣ. Човѣкъ не тръбва да се ефектира, човѣкъ тръбва да мисли. Ако човѣкъ се научи да мисли, той ще разви своята чувства. Ако се научи добър да чувствува, той ще разбере своята постъпки. Ако има една разбрата мисъл, та има едни разбрани чувства, та има не разбрани постъпки. И слѣд туй въ неговия живот нѣщата ще бхдат неразбраши, нѣма да бидат тѣй хармонични както тръбна. Ние като срѣщнемъ единъ човѣкъ, казваме: азъ чувствувамъ. Азъ чувствувамъ нѣкак хора, като ги срѣщна виждамъ хората, че отъ тѣхъ излиза свѣтлина. Отъ главата излиза свѣтлина, отъ сърцето, отъ краката. Тия хора са много добри. На други хора само отъ главата излиза свѣтлина, отъ сърцето нѣщо като кама, а отъ краката е ледъ. Нѣкак като погледне щъ нико отъ главата излиза свѣтлина отъ нико не излиза свѣтлина. Ще кажете: азъ не го разбирамъ. ~~Но тукъ, когато видите съвета~~ Въ виждането нѣма какво да разбирамъ. ~~Тукъ~~ Което виждашъ, отъ него ще научишъ. Хиляди години хората са виждали и са разбрали природата и една възможностъ врѣмена се силиятъ да покажатъ, какво нѣщо е свѣтлината. Трептението на това са възможностъ, въ които свѣтлината се проявява. Но свѣтлината е трептение сама по себе си. Трептението е условие. Въ туй ~~трупление~~ въ този трептѣтъ не може да се проявимъ, въ свѣтлината ива движение, но самата свѣтлина не е движение. Казвамъ: свѣтлината се образува тукъ. Има една свѣтлина, която се образува на земята. Тази свѣтлина, напада, която имае на земята, тя не съществува въ пространството. Тя е приспособена само заради човѣка. И слѣдѣвателно, вземете електрическата свѣтлина, която имаме, тя е до-та руба. Даже откакъ влѣзе електричеството въ употребление, злъ влияе на човѣкъ очи. Въ свѣтлината тръбва да има известна мякота. Даге прѣчупване на слѣнчевитъ лъчи, набира се известна прана съ известни органически токи и вещества, тогава тия вещества правятъ прѣчупване и денемъ като шестипъти събърътъ се напече слѣнчето, неприятна ти е тази свѣтлина. Нѣкакъ путъ става особено отъ една ~~кооп~~ на прѣчупване и ние се намираме въ особено положение. Тази свѣтлина като минава за оникъ, то прѣзъ облаци, има нѣщо неприятно. Въ дадения случай, какво тръбва да направимъ? Ако е лѣтно врѣме, де изберешъ една хубава сянка на една крупа ~~струя~~ за една ~~екой~~ де седнешъ позъ наясъ, че тия листа ~~животинки~~, отнематъ донѣхдѣ ~~жени~~ като трептѣтъ. Това са практически изводи.

Или нѣкакъ пакъ срѣщнете единъ човѣкъ, които съ своято свѣтлина

се създади ет од светлина може да внесе известни пертурбации. Този човѣкъ не иска да ви направи никакво зло, но такава е неговата светлина, таза останала. Вие ще намѣрите нѣкое дърво, нѣкоя круша, да знаете да смекчите светлината, която излиза отъ него. Тия хора, които носятъ светлина, не сѫ опасни. Казватъ: голѣмата светлина ослѣпява човѣка. Т.е. спѣва ги да мислятъ, сплашва ги. Кое е по-хубаво да има: светлини или тѣмнина? И двѣтѣ сѫ потребни. Когато мислите светлина трѣба да има, когато спишъ, тѣмнина. Тѣмнината не е лошо. Седемъ часа въ живота ти трѣба да има тѣмнина да си починешъ, по възможностъ на ти да си починешъ, а и да не възбуджа, да не образува иенужни образи въ ума ти седнешъ вечерно врѣме и мислишъ всички ти тѣровски работи, които имашъ. Ири ако си ато, отѧцъ ат ученикъ, мислишъ за всички ти ненаучени уроци. Де се осакатишъ. Да научишъ единъ урокъ, не се изисква дълго врѣме, стига да имашъ паметъ. Паметъта ти често отъ мома е пъленъ трансформаторъ. Има нѣколко трансформатори. Музиката е на второ място, дъто трѣба да се спрешъ. Има четири, петъ трансформатори. Паметъта е послѣдната, въ която ти зѣдържашъ всички свои минала. Отъ него ще извадишъ единъ изводъ. Човѣкъ, който нѣма паметъ, то е нещастие. Не само да помнишъ земащи душон-наложитъ работи, но и помнятъ само лошото; нѣкои извадятъ само доброто. На паметъта всичко да е отпечатано. И тогава ще разберете защо туй така е станало. Вие като заминете въ другия свѣтъ. До етапътъ исодругиятъ свѣтъ? Другиятъ свѣтъ е свѣтъ, дъто ще се разшири човѣшкото съзнане въ другия свѣтъ ще стане обратното: твоето минало ще стане настояще. Но ѝ отокъ, зин. Когато хората заминатъ въ другия свѣтъ, ще се намѣрятъ въ едно чудо. Животъ е създадено и етапъ започва отъ дѣтиството, цѣлятъ животъ ще се прѣмине и понеже съзнанието е вече будно, като единъ младрецъ, той започва да се очудва, какъ сѫ допуснати да ежедневно въти ти погрѣшки, какъ не е прѣвидѣлъ тогава да вземе мѣрки, да изправи по-добра душа и грѣшката. Ако разбиращъ, погрѣшката не се държи само на единъ човѣкъ, тя се е отбиле отъ хиляди фактори, които сѫ влѣзли отъ миналото и настоящето. Не е затруднително и най-лесно човѣкъ да се справи съ своето минало. Казвамъ: ако ние разрѣшимъ този скриенъ основа, което е скрито, ако разрѣшимъ ние да служимъ на Бога, може да са, земащи и етапъ правимъ съ единъ много важенъ въпродъ. Ние въ свѣта сме въ единъ свѣтъ, и този е свѣтъ на чистота, чистота харата може да си уредятъ живота, не по човѣски. Свѣтътъ е въ зависи-
ти съ олатъ и злато.

Възимете сегашните хора веднага искатъ да разрѣшатъ економически
въпросъ, колко злато има. Но златото то е само като една размѣнна монета.

Богатството на един народ не зависи от неговото злато, което той има. Зависи от производителната сила на земята, както произвежда и ет она-зи производителност, която има в самите хора. Това е разумността. Значи, ако в една държава хората, ако не са разумни, те не са производители. Впример се ще, нищо не произвеждаш. Един лош човек взема една лоша земя, която нищо не произвежда. Нитам тогава онази ценната земя, която много произвежда и онази, която нищо не произвежда, цената една и съща ли е? – Не. Декарът на едната може да е 20-25 хиляди, а на она-зи непроизводителната може 100 лева декарът. Питате защо е така? Защо тази земя нищо не произвежда? Ние сме ценни в света дотолкъз, доколкото произвеждаме. Ти си ценен, доколкото ти произвеждаш. Твоята производителност после може да влезе в връзка с производителността на другите хора. Има един закон. Производителността на единия се съединява с производителността на другия. Те ги съединяват както малките рекички, които се движат в една посока. Тия малките рекички се съединяват, образуват една голяма река. Ако кажем, че мисълта е тази река. Тази, голямата река съединява хиляди малки рекички. Те са си влезли ка-питала в чел. Тази голямата река нищо не е направила сама по себе си. Я прави само това, че събира капитала на всичките тия. Къде го носи? В голямото море, донася и изгуби се този капитал.

~~— 45 —~~ Сега ще минете от механическите работи към разумни ите работи. Тази река сама по себе си нищо не обяснява. За нас реката е важна дотолкъз, доколкото може да застане като обяснително средство за вътрешния живот. Човешката мисъл създава реката. Човешката мисъл създава водата. Човешката мисъл създава земята. Човешката мисъл създава планините. Не че сегашния човек, но онзи първи човек, разумния човек, той е създал планините. Той имал цел като създал планините. Той имал цел като създал моретата, като създал реките. Ние сега не разбираме. Ние се спирате върху закона: Който има повече от тази земя, ние делим земята. Не е лошо, че делим, но в природата има един закон турен. Но всичките хора не са лакоми единакво. Някой казва: В всичките хора няма единаква лакомия. Да ви приведа един пример. Турете една крина на една кокошка, тя ще се качи на криката отгоре, после ще започне да къшка и ще исъкъшка житото навън. Вие ще кажете, че кокошката е щедра. Ни най-малко не е щедра. Кокошката не мисли за утре-шния ден. Тя казва: като турчина: Аллах керим. Ако остане вие да дадете 15-20 или 100 зърна на каторицата, след като изяде няколко другите тя ще ги скъта за утре-шния ден. Каторицата мисли за утре-шния ден, а кокошката не мисли. Някой хора като каторицата мислят, само че много големи каторици са станали. Един бактерин е една каторица, а един бедняк е една кокошка. Той рови, когато имал хубавите условия. Кокошката казва: Пак ще дойде. Богатите условия сама веднаж идат. Кокошката като се качи на някоя купище жито като са го овърхали и там рови. Кокошката ще се качи на купа и пак ще рови. В човека има едно чувство, едно получевство или полуспособност. Туй, което човек е придобил, да го спести някъде. Някой път туй чувство може да стане аномално. Следователно, от тази аномалност се ражда кражбата. Има хора, които обичат да скътват чужди работи, от тук вземе чуж-

ди работи оттам вземе. Венчките-крадци-намират, че туй-чуждете-е-на катерицата Състоянието у катерицата е развито, че тя от всяка къде гледа да скъта, и кра дците така скътват. Скътва за 10-20 години. Катерицата може да скътва толко много, че и за 100 години, пак тя сто години няма да живее. Ако скътваш за една година разбирам. Но ти нямаш право да скътваш за 10 години, за 1 година може да скъташ, понеже за 1 година имаме условия да сеем, да произведем. Следователно, за една година трябва да мислиш, а следующата година, тя пак ще промисли за себе си. Не за един ден, за 1 година.

Сега по този начин, ако мислим, добрите хора в света аз ги наричам разумните хора. Лошите хора като се съберат, рушат почва не е производителна. Тогава няма какво да се караем с непроизводителната почва и ние ще оставим непроизводителната почва, а ще сеем на производителната. На не производителната ще турим тър и тогава ще сеем. Така е правила природата. Тя е турила с хиляди години топ на тия каменисти места. Те първоначално са били непроизводителни. Тогато се е изтеглила водата, останала сушата и хиляди години на непроизводителните места постепенно са дошли разсетният, които изгнили, оставили своите останки, оставали своите останки и се наслоли една утайка и почвата станала производителна. Същият закон е и с човека. Трябва да се напластват известни наши мисли, чувства и желания в чевака, за да бъде той производителен.

Та казвам: Сега ние се наричаме в противоречие с нашето минало. Туй го наричат наследство. Туй е верно, но какво ще направим с възможностите на човека. Аз да ви дам едно обяснение. Отичат двама души при един здравеняк, но беден човек. Той седи и не може да разреши въпроса. Единият има да взема от него, а другият имал да му дава. Намират го и казват, много си се замислил. Не знаеш ли, че има да ми даваш? – Той казва: Махни се оттук, че както ми е накипяло, ако взема тази цепеница. Махни се казва, че ме накараш! Идва другият потупва го по гърба и казва: Остави се, аз ще уредя тази работа. Чевек Не го смущавай. Този човек казва: Той трябва да ми плати. Другият казва: Имам да ви давам 10 хиляди, аз съм забравил. Ще ме извиниш. Преди 15 години от тебе ги взех. Изважда парите и ги дава. Ще вземеш тези пари и с това ще си уредиш работите. Питам сега, кой човек вас ще ви бъде приятен? Който има да взема от вас и той има право, но той е намерил най-лошият случай. Той не е благоразумен човек. Онзи идва да ти помогне. Той ти е приятел? Аз взимам сега в много реалистична форма. Тогато един човек иде да ти помогне, когато ти си нямаш, той трябва да знае как. Има да ти дава, другият, неразумният, може да има да вземе. Може да ти е взел 1000 лева с лихва, станали 10 хиляди лева, взел в същност хиляда лева и турил още 9 хиляди. Ето несправедливостта. Ние искаме да турим най-голямата лихва. Знаете ли какво е лихвата в природата? – 5 стотинки за 100 години. Е лихвата на природата, и ако се е набрала тази лихва показва колко немарливи сте били, отлагали сте, отлагали сте. Направила се нази лихва и тогава идват големите нещаствия, които ни сполетяват на земята. И сега цялото човечество влиза в една облсат няма да остане

никой и богати и сиромаси и владици и попове, еднаква участ ще имат всички. Всички ще бъдат стопани като востък прецедени. Нито попски гла ви ще останат, нито владишки глави, нито богатски, нито сиромашки. Богатите мислят за богатството, сиромасите мислят за сиромашията и всички треперят. Не е в това. Ние сме пренебрегнали закона на живота. Сиромахът трябва да живее тъй както богатият. Е да сме богати, но трябва да живеем. Когато богатият дойде и види, че сиромахът е гладен трябва да му даде нещо. Няма богати хора в света. Богатите хора те са хранилища, банкири на природата. Те трябва да отворят своите каси. Ние сме длъжни да направим сиромасите богати. Богатият човек е като извор от който трябва да изтича. Добрият човек трябва да бъде това. И умният човек трябва да бъде хра нилище, да излиза нещо от него. Тази трябва да бъде идеята, а пък най-мъчното е сега, как да се справяте, ко му какво да дадете. Аз ще ви дам едно правило. Когато дойде един човек и иска пари на заем, вие ще имате няколко човала. Като започнете от 10-15 до 150 до 200 кила. Той иска 10 хиляди на заем, ще му дадете да вдигне един човал от 200 килограма. Ако може да го дигне ще му дадете 10 хиляди, ако не може да му дадете. В природата съществува един закон. Никой едва 30 килограма може да вдигне на гърба си, а иска 100 хиляди лева, а и ему се падат 20 лева. Така прави природата. Ще те тури на изпит какво може да носиш, какво може да реализириш и тогава ще ти даде. Колко хора има, които не са взели богатство, условия нямат. Това нямат казват. В нас седи едно криво разбиране, което ние сме придобили от миналото и още не можем да се справим с него.

Та казвам: Когато човек е сиромах много лесно влиза в положението на сиромасите хора, но, когато е богат никак не може да влезе в положението на сиромасите. Срещам съм бедни хора, които влизат в положението на багатите, които са закъсали и са фалирали. И съм срещал богати хора, които влизат в положението на един беден. Като види никой на пътя и види, че е дошъл до едно място да направи някое престиление казва: Ела с мене. И няма защо да се обезсърчаваш. Онзи казва: Условията са лоши. Ще се подобрят тези условия. Какво ти трябва тебе? Иди. Употреби това, което ти давам, за да подобриш положението си. Всички ние не можем да помогнем. Ние се нуждаем от материални работи, които са и ефчедими. Хлябът е необходим. Светлината и имаме даром, въз духът го имаме даром. Само хлябът е който го нямаме даром. И всички спор е само за хляба. Казвам: Трябва хора в света. Богатият човек като ви срещне, каже сладка дума, една разумна дума и замине. Той не само да каже една сладка дума, но да осребри думата си. Аз ще ви приведа един пример. Какво значи осребряване. Преди повече от 50 години в Варна един българин, който свършил по музика, на запад. Върнал се в Варна. Варненските богатели го хванали да учи дъщерите им да свири на пиан и на китара на цигулка, да ги учи да танцува, да играят, но станало недоразумение между богатите и не искал да преподава. Той бил много честолюбив, останал без петаче, да копае не може, да жъне не може да прави обуща, дошъл до престъпна мисъл. Среща го един свещеник, най-умният човек у българите, казва му: Много ми е приятно, че ви виждам. Ела с мене в дома. Поразговарят се, угощава го хубаво и онзи му разправя за безихдното си положение. Свещеникът изважда и му дава едно

турско меджидие и му казва: Пак ще ти помогна. Историята седи в това, че този млад българин, една след 2-3 месеца го назначават за секретар при турския паша. Пашата го харесал, видял, че е умен и направил го за секретар с голяма заплата и заема голямо положение. Пак леветели тези свещен ик, че той бил комита и задигат книгите от него. Много работи имах ми разправяше свещеникът. Много подозрителни работи имах. Пашата взима книжата и търси кой да ги прегледа, да не го изльже. Дава ги на този българин, секретаря, той да му прегледа книгите. После като видял свещеника, казва: Чядо попе, ако нямах онзи обед, който ми даде и меджидието, не щеше да остане главата ти, щяха да те опекат на огън. Но аз отнек всички подозрителни писма и ги изгорих и казал на пашата: Оставете този човек, той е добър човек. Няма нищо лош.

Прави доброто на време. Прояви своята доброта на време, защото тази доброта един ден ще ти бъде в услуга. И ние трябва да прояви своята добброта или онова, което в нас е заложено. В природата туй, което сме наследили от нея, да проявим своята доброта, понеже, като я проявим, ние сме в връзка с нейното съзнание. Като проявим своято доброта ти си радостен, ти си в връзка с всичките хора в света.

Казвам: Сега ще оставите вашите минали възгледи, вашите вървания. Те са хубави, детински работи. Но рано са били полезни в вашето детинство. Количката е била много хубава. Пелената са били отлични. Но сега сте големи, тази количка не ви е потребна. Пелените бяха много хубави и повоите бяха хубави, но сега са непотребни повоите. Новият може да ви стане един хубав пояс, а пък вашите пелени може да ви станат наметало. Аз виждам от пелените сте направили наметала вие носите шалове. Това са вашите пелени. Хубаво е човек да има шал да си спомня своето детинство. Но каквато едно време като бях дете така ме опасваше майка ми. Сета няма да ме опасват, за да не ме спъват, но сега свободно ще носите пелените. От нашите детински идеи ще направим нещо, което да ни послужи. Настоящето е необходимо. В настоящето е необходимо едно качество, давайте свобода един на друг. Ето аз какво разбирам: Ако сте в един съборение, или някъде другаде, не се сгнетвайте, да се притискате един до друг, но оставете половин метър да има разстояние. Или като легнете човек, не отивайте да спите близо до него. Но 10 души място да останат да легнат. Спи някъде, не да го мушкаш. Свобода да се даде в своята мисъл да седне човек и да мисли. Не казвайте, че неговата мисъл може да повреди. Повреда може да стане при специфични условия. Човек става обикновен при дадени условия. Ако оставиш човека с неговата първична природа, човек е добро същество. Но, ако малко го бутнеш, съвсем се изменя неговото същество. Малко го бутнеш, веднага се изменя. Най-хубавото нещо е никога не е бутай човека. Онзи човек, който не мисли за тебе, добре, остави го, не го смущавай, не искай да привлечеш неговото внимание. Защото ако ти привлечеш неговото внимание, ти ще си създадеш едно зло на себе си. Радвай се, че той е занаят с една работа. Малките деца си играят, правят си къщи, бият се. Майката накара ги с пръчката да влязат в къщи. Погледнеш туй дете – творческа сила има в него – вземе да руши. Бутне това, бутне онова, счупи някоя памица, чаша, направи пакест.

По-добре да си играе там отвънка, отколкото отвътре да прави пакост. Проводи го в гората. Казвате: Мечка ще го изяде. Не знае сега, мечка дете като срещне не го яде. Ще го помирише и ще замине. Възрастем, ако е, може да го изяде, но дете не е имало случай. Има изключен ия в змии. Някоя змия се доближи и го ухапе, но причината е съвсем друга, тази змия е под влиянието на човешко същество, което и е внушило да иде и да ухапе. Змията сама никога не напада. Една змия под влиянието на човешкия ум влиза и може да те ухапе.

Веднаж минавах тук из Борисовата градина. На пътя слушам един съскане, гледам изпъняла се една змия, аз се спрях, погледнах я, тя изплези езика на вън. И казва: Не мисли зле, приличам се, но да не ме сгазиш, тогава може да те ухапя. Тогава аз и препратих мисълта, казвам и: Не може тук на пътя да стоиш, аз съм от добrite хора. О другите ще те претрепат. Казвам: Тази змия на пътя беше турена, на пътя на моята мисъл, ако не беше съскала, но тя като идва с своята мисъл, вече има известно влияние, развали магията и тя си издава гласа. Тя казва: Пратиха ме тук. Не исках да те ухапя. Казвам: Върви си сега. Онзи, който те е пратил ще му кажеш: Той да ме не бута. Даже, когато някой човек нападне, тия хора са под влияние на някои ваши врагове. Нищо повече. Да остане сега хубавата мисъл: Човек трябва да мисли. Ние трябва да направим една мисловна централа, един водовъртеж в света. Силата на човека е в мисълта. Така се е създала вселената. Такъв водовъртеж има, творчески принцип. Богато се съединяват хората с своята мисъл, всичко може да направят. После ще дойдат другите проявления. Но най-първо хората трябва да се кооперират, коопериране, хармониране трябва в насока на мисълта. Не се спъвате, всеки каквото мисли да направи нещо хубаво, да го направи. Всички трябва да подкрепите. Туй значи добродетел в света трябва да се прояви. Ние сега, в туй отношение, търсим едно механическо подобре в света. Но кой ще направи? – това механическото подобре? Трябва да дойдета – дойдат такива хоре гениални хора. Де са гениалните хора на земята? Аз съм засегнал този въпрос. Това не е гениалност. Един българин, който знае градинарство много добре, 4-5 години работил, казва, дотегна ми това градинарство. Само да копая. Нов занаят ще избера. Един ден като ходили в Солун, гледа един абаджия, шие с иглата, и казва: Виж такъв занаят разбираам. А не цял ден с мотиката! Казва: Приемаш ли ме? да-ти-етана – Той го приел на работа. Него ден, първият ден като отива да работи, без да му покаже още нещо идва един турски бей и вика майстора да му ушие един бирбучуклия гащи. Майсторът дава аршина, ножиците и други неща на момъка, праща го с бял да върви в дома му и казва, че той ще отиде с лед тях. Момъкът взема и прекарва няколко игли. Беят му казва: Както те гледам харесваш ми се. Ти не си толкова малък. Ти знаеш той занаят и понеже майсторът ти закъсня – българите обичат да закъсняват, я ми скрой ти бирбучуклия – изважда беят тепа и го дава да крои. Той не му казва, че нищо не знае. Не иска да каже, че нищо не знае и взема ножиците, взема аршина мери реже, мери, реже и беят като го гледа л, гледал казва: Туй не мяза на гащи, не те е научил още майстора да кроиш, извинявам те, но хайде ще ми скроиш поне една салтамарка. Той пак мерил, резал, мерил и като го попитал – погледнал

казал, то и салтамарка няма да стане, но поне една тютюнева кесия ми скрои, и ако не ми скроиш, тогава ще те набия.

Не трябва да кроим, там, дето не знаем. Този трябва да каже: Тази работа не зная, едва днес съм дошъл, не разбирам тази работа. Някой път ние се завземаме да кроим гащи и само развалиме плата. Правим пакост и на себе си. Първото нещо трябва да се научим от природа-та на занаята на природата. Тя има всичките методи, всичките начини. И понеже живеем в нейния дом, тя ни е гарантирала, дала ни е всичко.

Тя е най-добрят естествен професор, който може да ни предаде най-добрите уроци. По-добри уроци на земята от нея никой не може да ни даде. Като приемем нейните уроци другите уроци може лесно да ги приемем.

Първо трябва да се образува една мисълова централа. Центра-ла, от която да се изпраща мисълта в света, тъй както светлината от слънцето иде. Това е централа, която изпраща енергия до земята. Така в света трябва да се изпраща човешката мисъл, като проникне в чо-вешките мозъци, ще прояви това, което по друг начин не може да се проя-ви. Сега на духовните хора им липсва още едно. Те имат сила, илна ми-сърдият. Светските хора имат по-слаба воля, по-силна мисъл, следствие на това духовните хора сила имат, сила мисъл нямат. Ако те придобият и сила мисъл, Царството Божие ще дойде.

Христос казва: Вам е дадено. На вас Отец благоволи да ви даде Царство. Едно ви трябва: Мисълта трябва да се тури. Новият закон на Любовта, любовта не може да се прояви без сили и мощна мисъл. Когато мисълта е мощна, тогава любовта може да се прояви. Когато мисъл-та не е мощна, любовта не може да се прояви. Човешката мисъл в това отношение е свързана с любовта. Любовта може да се прояви само когато мисълта е мощна. Сега всички трябва да станат господари на вашата мисъл, не господари, но проводници. Когато дойде човешката мисъл, тя ще изчисти дъната, калта. Дълго време трябва да тече, докато се изчисти и когато се изчисти, трябва да знаете, че е настанало Царството Бо-жие. Сега водата, която тече, не е очистила дъното. Много кал се е наб-рала на дъното. Да знаете законът какъв е.

Една нова мисъл: Не мислете за миналото. Желете за настоящето.

ОТЧЕ НАШ.